

Arrest

nr. 169 263 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TOYE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Mughal origine te zijn, geboren op 13 maart 1986 in Gujrat, provincie Punjab, Pakistan. U vroeg voor het eerst asiel in België op 7 juni 2011. Op 9 januari 2014 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u zich niet aanmeldde voor een asielgehoor door het CGVS en hiervoor geen geldige reden meedeelde. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd verklaarde u zich op 21 januari 2014 voor de tweede keer vluchteling bij de Belgische autoriteiten.

Voor zowel uw eerste als tweede aanvraag beroept u zich op een grondconflict waarbij uw familie betrokken zou zijn en waardoor u voor uw leven vreest bij terugkeer naar Pakistan. U verklaarde om die

reden in oktober 2010 Pakistan te hebben verlaten. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten over: 5 First Information Reports (FIR's), de overlijdensakte van uw neef, een foto van uw overleden vader, de overlijdensakte van uw vader, kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw vader, uw broer en uw moeder, enkele andere foto's van uw vader en enkele foto's van percelen grond. Het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat het uw relaas als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beschouwt en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bovendien de geloofwaardigheid van uw relaas danig wordt ondermijnd door uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 17 maart 2016 verworpen. Op 12 april 2016 werd u in België bij een controle opgepakt wegens illegaal verblijf en naar het gesloten centrum van Merksplas gebracht. Op 11 mei 2016 werd er in een repatriëring voorzien, maar u diende op 6 mei 2016 een derde asielaanvraag in. U verwees daarbij naar uw voorgaande verklaringen en stelde nog een 'FIR' te zullen voorleggen ter staving van uw relaas (zie vragenlijst ingevuld voor de DVZ –vertaling). In het administratieve dossier bevinden zich een laissez-passer van de Pakistaanse ambassade, uitgegeven op 9 mei 2016, een NICOP kaart van uzelf, uitgegeven in Griekenland en een nota van uw advocaat met het verzoek om uw derde asielaanvraag in overweging te nemen. Volledigheidshalve vermeldt het CGVS nog dat u in januari 2016 een regularisatieaanvraag indiende die u werd geweigerd op 7 april 2016.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt het CGVS in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet verder worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag quasi volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uzelf gaf in de vragenlijst aan dat u wel nog documenten (een FIR) zou verwachten, maar tot op heden hebt u die niet aan het CGVS overgemaakt. Daarbij moet het CGVS opmerken dat wat een eventuele bijkomende FIR inzake zogenaamde recente gebeurtenissen niet zomaar kan worden aangenomen voor authentiek. Vooreerst kan zulk document op zich de vastgestelde geloofwaardigheid niet zomaar herstellen. Daarnaast verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse of vervalste stukken te verkrijgen waardoor de bewijswaarde van zulke documenten zeer relatief is. Ten slotte verklaarde u in uw eerste en tweede asielaanvraag dat u in oktober 2010 Pakistan verliet. Echter uit de NICOP waarvan een kopie in het administratieve dossier zit, blijkt dat u al in januari 2010 in Griekenland een NICOP aanvroeg. Aldus blijkt dat u al langer uit Pakistan weg bent waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder wordt ondermijnd.

Het CGVS verwijst verder naar uw facebookaccount (op uw naam, verblijfplaats in Veurne zoals u én met foto's van uzelf) waarop u zichzelf onder uw eigen naam, mét foto en verblijfplaatsen opgeeft, hetgeen verder afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor uw leven.

Uw advocaat verwijst in zijn nota naar een vrees of risico op basis van het destijds illegaal verlaten van Pakistan. Daar komt het CGVS verder op terug (zie verder). Ook wordt verwezen naar de veiligheidssituatie in Gujrat waarop wordt ingegaan hierna in de beslissing. Ten slotte verwijst uw advocaat naar uw persoonlijke situatie. Maar op basis van vorige beslissing van het CGVS kan aan het relaas geen geloof worden gehecht, zeker nu blijkt dat u al langer dan oktober 2010 weg was uit Pakistan.

U stelt dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan

een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Uw advocaat merkte, in het verzoek tot in overwegingname van uw derde asielaanvraag, op dat een illegale uitreis al voldoende is om problemen te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan. Echter is het hier van groot belang te wijzen op de kopie van uw NICOP die zich heden in het administratieve dossier bevindt. Op basis daarvan werd via de NADRA nagegaan wanneer u deze kaart aanvraagde. Het uittreksel is aan de blauwe map van het administratieve dossier gevoegd. Daaruit blijkt dat u reeds in januari 2010 deze NICOP aanvraagde in Griekenland. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering pas in oktober 2010 Pakistan te hebben verlaten en komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde reisweg naar Europa in het gedrang, evenzeer als uw beweerde illegaal vertrek uit Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal

conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie PUNJAB te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft alle verblijfsprocedures werden afgesloten en dat er geen schending van artikel 3 EVRM is vastgesteld. U diende een regularisatieaanvraag in, maar die werd op 7 april 2016 geweigerd. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, al dan niet samen gelezen met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft vooreerst een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent voormelde bepalingen.

Verzoeker wijst op de stukken die hij gebruikte ter staving van onderhavige asielaanvraag. Verweerder diende dit begin van bewijs te weerleggen.

Verweerder erkent dat afgewezen asielzoekers in Pakistan bij terugkeer worden gescreend en ondervraagd over criminele feiten (waaronder inbreuken op de immigratiewetgeving), dat de straffen niet disproportioneel zijn en dat het risico op detentie reëel is. Tevens stelt verweerder dat de afgelopen jaren geen melding werd gemaakt van moeilijkheden van Pakistanen die terugkeerden. Verzoeker stelt dat hij duidelijk de schending aanvoerde van artikel 3 EVRM, en dit ingevolge de onmenselijke detentieomstandigheden. Hij verwijst naar de inhoud van de nota die zijn advocaat indiende. Verweerder heeft het hierin vermelde begin van bewijs niet onderzocht, laat staan weerlegd. Verzoekers vrees te worden gedetineerd en te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke behandelingen komt overeen met wijdverspreide praktijken die in de in voormelde nota aangehaalde rapporten worden aangehaald. Dat andere organisaties de afgelopen jaren geen melding maakten van deze praktijken, doet aan de bewijswaarde van verzoekers rapporten geen afbreuk.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn onderhavige, derde asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven als deze die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet.

Reeds bij arrest nr. 164 258 van 17 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd echter geoordeeld dat aan de voormelde asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker brengt in dit kader geen nieuwe elementen in de voormelde zin aan. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uzelf gaf in de vragenlijst aan dat u wel nog documenten (een FIR) zou verwachten, maar tot op heden hebt u die niet aan het CGVS overgemaakt. Daarbij moet het CGVS opmerken dat wat een eventuele bijkomende FIR inzake zogenaamde recente gebeurtenissen niet zomaar kan worden aangenomen voor authentiek. Vooreerst kan zulk document op zich de vastgestelde geloofwaardigheid niet zomaar herstellen. Daarnaast verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse of vervalste stukken te verkrijgen waardoor de bewijswaarde van zulke documenten zeer relatief is. Ten slotte verklaarde u in uw eerste en tweede asielaanvraag dat u in oktober 2010 Pakistan verliet. Echter uit de NICOP waarvan een kopie in het administratieve dossier zit, blijkt dat u al in januari 2010 in Griekenland een NICOP aanvraag. Aldus blijkt dat u al langer uit Pakistan weg bent waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder wordt ondermijnd.

Het CGVS verwijst verder naar uw facebookaccount (op uw naam, verblijfplaats in Veurne zoals u én met foto's van uzelf) waarop u zichzelf onder uw eigen naam, mét foto en verblijfplaatsen opgeeft, hetgeen verder afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor uw leven.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te ontkrachten en laat deze volledig ongemoeid. Verzoeker brengt de bijkomende FIR daarenboven tot op heden niet bij.

Verzoeker haalt in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag, daarnaast aan dat hij bij een terugkeer naar Pakistan (strafrechtelijke) vervolging zou riskeren omwille van het illegaal verlaten van het land. Dit kan echter bezwaarlijk worden beschouwd als ‘nieuw element’ in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Indien verzoeker werkelijk zulke vrees koesterde, dient immers te worden aangenomen dat deze vrees ook reeds bestond ten tijde van zijn vorige asielaanvragen. Bijgevolg had hij deze vrees tijdens deze eerdere asielaanvragen kunnen en moeten opwerpen. Hoe dan ook betwist noch weerlegt verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing waar meermaals terecht gesteld wordt dat hij Pakistan reeds geruime tijd voor zijn voorgehouden vertrek verliet. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij in 2009 in Griekenland aankwam. De NICOP werd in Griekenland afgeleverd in januari 2010, hetgeen niet duidt op een illegaal vertrek. Ingevolge deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde reisweg naar Europa, noch aan de bewering dat hij Pakistan daarbij op illegale wijze zou hebben verlaten. Het loutere feit dat een persoon die door een derde land naar Pakistan wordt overgebracht en in Pakistan aan de autoriteiten formeel wordt overhandigd, gecontroleerd wordt door de Pakistaanse autoriteiten kan niet aangenomen worden

als een grond voor vervolging. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, zo hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan al zou worden gescreend of ondervraagd, kan worden aangeklaagd, veroordeeld en gedetineerd. Derhalve is verzoekers verwijzing naar de moeilijke detentieomstandigheden in Pakistan niet dienstig.

Omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier voorts met recht gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie PUNJAB te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).”

Verzoeker laat de voormelde motivering geheel onverlet.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS